

gắn kiếng trong suốt nhìn ra không gian đầy trăng.

Bờ hồ Lêman không giống bờ hồ nào ở quê nhà. Lại càng không giống với Lờ hồ Grom, nơi chàng gặp Phù Dung mười mấy năm trước. Hồ Grom chỉ bách bộ vòng quanh một lát là hết, còn hồ Lêman thì phải mất một ngày bằng thuyền máy. Khách từ xa đến thường viếng hồ trong một vài giờ đồng hồ, thời gian vừa đủ để làm quen với một phần nhỏ được gọi là Petit Lac. Văn Bình bỗng liên tưởng đến Hồ Grom có lẽ hồ này cũng mang tên tiếng Pháp là Petit Lac.

Hôm ấy, tiết trời Hà Nội đã chuyển sang thu. Mùa thu ở cố đô Thăng Long, nhất là ở ven hồ, thường là dịp nam nữ gặp nhau, quen nhau và yêu nhau. Vì ban ngày rất ít nắng, gió gợn sóng lăn tăn, những chiếc lá vàng lười biếng rớt xuống giã ghế đá. Ban đêm, gió thổi nhiều hơn, song chỉ tạo ra cảm giác teng teng chứ không lạnh rét. Phù Dung từ cầu Thê Húc đi ra, quẹo tay phải để xuống nơi bán hoa thì thanh niên Văn Bình bỗng há bước tới.

Chẳng hiểu do nàng cố ý hay do chàng vô ý, chàng đụng vai nàng, làm cái xác da tuột khỏi tay nàng văng xuống đất, tiền bạc và giấy tờ rớt ra tung tóe. Chàng vội xin lỗi rồi rít rời củi xuống nhặt. Nàng cũng cúi xuống giúp chàng thu lượm.

Tay nàng chạm tay chàng. Chao ôi, da tay nàng mát rượi làm Văn Bình dè mê ! Chàng muốn rút lại mà không được. Khi ấy, chàng bị người đẹp thu hồn, chàng nói không ra hơi. Chàng không còn nhớ gì nữa, chỉ nhớ mang máng là nàng mời chàng ngồi lên ghế đá dưới cây đa um tùm, đối diện nhà Bru Điện. Nàng gọi truyện và chàng được biết tên nàng là Phù Dung. Phù Dung là một loại cây có hoa cao hơn thước được, hoa ba màu đỏ, trắng, vàng, nở trên những chiếc lá lớn xòe rộng trông rất đẹp, nhưng nở buổi sáng thì tàn buổi tối. Sắc đẹp phụ nữ cũng sáng nở tối tàn như hoa phù dung.

Tự đứng hai câu thơ trong Kiều hiện lên trong trí chàng :

« Bạc tình nổi tiếng lâu xanh,

« Một tay chôn biết mấy cành phù dung.»

Phù Dung có nhiều kinh nghiệm, có trái tim bọc thép như vậy mà bị Mai Lãng xỏ mũi kéo đi kẻ cũng lạ. Chắc Mai Lãng phải chiếm giải khôi nguyên về đẹp trai, Văn Bình chưa giáp mặt hẳn, song căn cứ vào tấm hình màu của hắn treo trong phòng ngủ thì mực độ khôi ngô còn thua xa Hồ Lang (1) Dĩ nhiên, thân hình hắn cao to, nở nang.

(1) — muốn biết rõ về Hồ Lang, người đàn ông khôi ngô nhất nhì hoàn vũ, xin đọc «Hận vàng Ấn Độ», đã phát hành.

mắt sáng, miệng tươi, răng đều, vai tròn, nhưng trên thế giới hạng đàn ông như hần có thể tìm thấy hàng triệu. Văn Bình có cảm tưởng Phù Dung si mê hần vì duyên thâm. Sự lười cuốn này, máy hình không chụp được vào phim nhựa, nhưng đã tỏa rộng như hào quang..

Văn Bình rẽ vào một con đường tối và giảm tốc độ. Chàng phải từ giã chiếc Mét-xê-dét chạy nhanh như tên đạn xuyên lục địa này thật unction. Nhưng vì lý do an ninh chàng không thể chần chừ thêm nữa.

Chàng vẫn đề máy nổ, mở cửa nhảy xuống. Chàng hy vọng một cặp trai gái hip-py nào tạt qua, nghe tiếng động cơ rì rầm mà không thấy người và trèo lên lái một vòng quanh thành phố. Gio-neo là thị trấn quốc tế, tất không hiếm hip-py khoái «cầm nhăm» xe hơi của thiên hạ. Và tại, không riêng gì hip-py bất cứ ai đối diện chiếc 300SL cũng rệu đẫy nước miếng; và phải là thánh sống hoặc ít ra là.. chánh án đệ nhất thành liêm mới không sang số, vù một mạch đề tạt hướng tốc độ thần tiên.

Văn Bình khỏi cần đi xa, Chàng đậu xe dưới một cây hạt dẻ. Cách thân cây độ 50 mét có một cái hẻm nhỏ dẫn ra bến xe tắc-xi. Gio-neo là thiên đường của các phương tiện chuyên chở công cộng

Ở đâu, người ta cũng thấy xe buýt và tàu điện, và giá tiền khá rẻ. Tắc-xi cũng đông nhan nhản, nhắc điện thoại lên là kêu được ngay. Nếu không, phải đến bến. Và bến tắc-xi có xe đợi dằng hoàng chứ không như Saigon.. chỉ có tấm bảng mà không có xe.

Văn Bình chọn cái tắc-xi mới nhất, buồng phịch xuống nệm, rồi rút Salem ra hút. Antôn dinh ninh lừa được chàng. Không dè hần lại bị chàng lừa đau điếng. Mấy phút nữa, nếu chiếc Mét-xê-dét còn đậu nguyên dưới cây hạt dẻ, chưa được dân tóc dài chiếu cố, Antôn sẽ phăng ra là bị lõm. Nhưng khi ấy đã quá muộn...

Văn Bình thay đổi tắc-xi một lần nữa trước khi đến nhà Mai Lãng.

Hần có phòng thuê tháng tại khách sạn nhưng theo lời Phù Dung hần còn một cái tổ bé nhỏ mà ấm cúng gần khu nhà thờ Thánh Piô. Văn Bình tìm ra không mấy khó khăn. Mặc dầu ánh đèn đường quá yếu. Mặc dầu con đường hần trú ngụ gồm toàn những căn nhà mà bảng số phía trước đã mờ nhạt hoặc rớt tuốt đầu mất.

Con đường này khá đẹp. Tương tự những con đường ngắn nhỏ giữa đại lộ Công Lý và Trương minh Giảng ở Saigon. Khá đẹp, với hai hàng cây thẳng tắp, thân tron và trắng, ánh trăng chiếu

xuống huyền ảo như được qua kính lọc ánh sáng đặc biệt của máy chụp hình. Tủ quý của Mai Lãng là một căn phòng trên lầu 3, lầu cao nhất của một cao ốc cổ xưa tọa lạc ở cuối đường. Văn Bình xuống xe ở xa rồi đi bộ lại.

Chàng quan sát cao ốc bằng đuôi mắt. Nó không khác nhiều bin-dinh ở Saigon được biến thành nhà cho thuê, nghĩa là có cửa ra vào phía trước với cái quầy gỗ và người gác thượng trực. Tuy nhiên, nó không có mái bằng hoặc mái lợp ngói đỏ chói. Người yêu đời nhất cũng sinh ra bị quan trước mái nhà toám si như môi ông già nghiện oạt. Những cột ống sườn từ mái nhà đâm lên, có vẻ lạc lõng và ngơ ngác. Và điều làm Văn Bình ghen ghen cuống hống là những tầng lầu không bao lơn, những cửa sổ không ô-văng khiến chàng có cảm tưởng đang đối diện có gái đã hết xuân lại thiếu cả một trong nhiều món phụ tùng thiên nhiên cần thiết..

Văn Bình bước qua cửa cao ốc mà không tạt vào cũng không ngừng lại. Vì chàng vừa nhận thấy một cái xe hơi đen — trời đất, lại vẫn xe Mét-xê-dét bất hủ — đậu sát lề đường, cách tòa nhà một quãng ngắn.

Trên xe có người. Tuy kiếng xe được quay kín và nhuộm xanh, Văn Bình cũng thấy rõ hai

người. Một nam, một nữ. Ban đêm, đàn ông và đàn bà đậu xe trong bóng tối là việc quá thường. Kiểm tục Âu Châu không mấy nghiêm ngặt đối với cái được chúng ta gọi là «công xúc tu xỉ» nên sự hện hò nam nữ trên đường vắng càng quá thường hơn nữa.

Tuy nhiên, linh tính của Văn Bình lại ngầm bảo chàng «thận trọng, nên gia tăng thận trọng». Trước sự thúc giục của giác quan thứ sáu, Văn Bình bèn diềm nhiên đi thẳng, thay vì rẽ vào bin-dinh, trèo lên để đột nhập phòng Mai Lãng.

Khi chàng còn cách cốp xe Mét-xê-dét 5 mét, hai người ngồi trong xe, ở băng trước, bỗng xích lại gần nhau. Chàng sắp sửa vượt qua thì hai người này đã ngoan ngoãn quấn chặt lấy nhau. Văn Bình cười thầm, bước nhanh. Lối trai gái âu yếm như vậy nồng nặc mùi «côm». Và lại, con mắt chuyên viên của chàng liếc qua dây ăng-ten xe hơi đã khám phá ra ngay đây là ăng-ten điện thoại siêu tần số của xe hơi tuần cảnh.

Văn Bình đành tiếp tục đếm gót giày đến cuối đường. Cuối đường là một ngã ba. Chiếc xe hơi đen vẫn nằm yên. Như vậy nghĩa là hai anh chị côm không ngờ vực chàng. Có lẽ họ được lệnh canh gác trước nhà Mai Lãng. Mai lãng đã bị lộ ?

Tại sao hần bị lộ ? Công an Thụy Sĩ dính vào vụ Ma. Lãng với mục đích gì ?

Dầu sao chẳng nữa cũng phiền. Phiền ghê gồm. Sự đúng tay của công an — và biết đầu của cả Phản Gian Thụy Sĩ, một trong các sở phản gián bé hột tiêu từng được quốc tế ngả nón khâm phục từ sau thế chiến thứ hai — đang làm nội vụ đảo lộn. Họ đã ghé mũi vào là bí hiểm đến mấy họ cũng tìm ra. Họ rất lịch sự nhưng về khoản điệp viên ngoại quốc hoạt động trên đất nước họ, họ chẳng lịch sự chút nào. Họ còn tàn nhẫn nữa là khác. Ông Hoàng — và cả ông nhà giàu C.I.A. nữa — đã mất cơ man tiền của và tâm huyết mới tạo dựng được hệ thống lấy tin và chuyển tin trên lãnh thổ trung lập tuyệt diệu này, mai đây tất cả sẽ bị phá hủy hoặc phải rút vào bóng tối, đối phương GRU và Quốc tế Tình báo Sở tha hồ múa gậy vườn hoang.. Bị hất chân ra khỏi Thụy Sĩ, ngã tư quan trọng bậc nhất của nền điệp báo thế giới, là một thảm bại hàng chục năm cũng vì tất ngốc đầu dây được. Bởi vậy, chỉ thị của ông Hoàng cho các nhân viên hải ngoại là «không nên đụng tới công an, phản gián Thụy Sĩ...»

Như thường lệ, Văn Bình đi đến quá ngã ba thì vòng lại, và tìm một đường tắt dẫn ra phía sau

cao ốc. Cũng may khu này không nuôi chó nên chàng lọt vào bên trong dễ dàng. Cái sân hậu được giảnh dề tập trung đồ cũ, bàn ghế, vật dụng hư gầy chất thành nhiều đống lớn, đầu dây nui rêu mốc xông lên. Lốp rêu trên nền sân gạch phải dày 5 phân tây là ít, Văn Bình trượt chân một vệt dài mà không gây ra tiếng động.

Qua khỏi cái sân thì đến cầu thang bê-tông. Văn Bình không sợ lộ diện vì sân hậu không có đèn sáng. Ngọn đèn ở dưới cầu thang lại quá ốm yếu, ánh trắng ngoài trời còn sáng hơn nhiều. Văn Bình áp mình sát tường để phân biệt động tĩnh. Biết chắc an toàn chàng mới từ từ treo lên lầu.

Thụy Sĩ từng được du khách ngợi khen là sạch sẽ nhất nhì Âu Châu. Nhưng có lẽ khách chưa có dịp leo hánh đến tòa cao ốc của Mai Lãng. Mục độ sạch sẽ của nó giới lắm chỉ bằng các cao ốc của giới con Trời ở Chợ Lớn. Dĩ nhiên, nó không có những đờm rãi trên đất, trên tường, dân Thụy Sĩ cũng không hỉ mũi lung tung, và đặc biệt là đàn bà Thụy Sĩ không biết ăn trâu bôm bôm và nhổ nước cốt đồ hỏn khắp nơi. Nhưng nó vẫn bản không kém.

Vừa đặt chân lên những bậc thang thứ nhất, Văn Bình đã vương phải mạng nhện. Nghiêng

dầu sang trái, sang phải, quơ bàn tay ra, dầu dầu cũng thấy mạng nhện. Mạng nhện rất kị muối, ấy thế mà muối tủa ra hàng đàn. Mà giống muối này có an phận thủ thường cho cam ! Chúng mở ngay hàng loạt các cuộc tấn công, vào bất cứ những chỗ nào có thể tấn công được trên da thịt Văn Bình. Thậm chí có những con hùng hục chui vào tai, vào mũi, và cả vào miệng chàng nữa...

Văn Bình không hiểu lý do nào đã sui khiến anh chàng đẹp trai mê gái Mai Lăng đến tòa nhà hoang phế này để thuê phòng... Tuy nhiên, sau khi chui qua được phòng tuyến mạng nhện và đánh bại được những đợt kamikazê muối dối, Văn Bình vụt hiểu. Đây là cầu thang sau nhà, từ lâu không ai xử dụng.

Chàng lên đến lầu ba thì hai chân đã mỏi rừ. Bình thường cặp giò của chàng không hề biết mệt. Chàng dư sức chạy từ dưới nhà đại lý quán Ca-ven lên đến nhà ăn ở tầng thứ mười một rồi chạy xuống, chạy lên chạy xuống, vèo vèo nhiều lần. Nhưng lần này, chỉ mới lên đến lầu ba chàng đã thở giốc. Nguyên nhân gây mệt có lẽ là mạng nhện và muối. Nguyên nhân thầm kín có lẽ là sự chán chường.

Chàng vẫn thường vì Giơ-neo với cô gái già

chưa chổng hom hem và lụ khụ. Những việc xảy ra từ sau khi chàng đến đây càng làm cô gái già hom hem thêm và lụ khụ thêm. Trừ khi chàng là nhà sư tu gần chánh quả chàng mới không cảm thấy chán chường.

Văn Bình chưa dám ra khỏi vùng tối của cầu thang. Hành lang lầu 3 tương đối sạch sẽ và ngăn nắp, có sọt đựng rác và thùng cát hần hơi đặt sát tường, và không có mạng nhện loạn xạ như ở dưới nhà. Nền gạch hoa cũng được lau chùi đàng hoàng, chứng tỏ ở tầng này có người ở. Chàng nép mình nghe ngóng vì chàng sợ bị chủ nhà bắt gặp.

Chiếc Mét-xê, dẹt dậu dọc lề đường với sợi dây trời dài thông không cho phép chàng cầu thả. Có thể họ là Phán Giám Thụy Sĩ. Cũng có thể họ là phe đảng của Anton. Dầu không thấy ai khả nghi, chàng cũng không dám ghénh ngang xô cửa phòng Mai Lăng.

Chàng bình tâm chờ đợi. Tiếng máy xe hơi từ dưới đường vọng lên, nghe xa lác xa lơ. Ở Saigon, nhiều khi chàng đứng trên lầu 10 mà hai tai còn đầy âm thanh hỗn tạp và nhức nhối. Còn ở đây, tuy mới là lầu ba mà tiếng động cơ lại quá nhỏ, như thể ống sấp măng được gắn bộ phận hãm thanh.